

[Elias Lauf.]

for grønlænderne en meget fremtrædende rolle. Jeg har fået det indtryk her i Danmark og på Færøerne, at havnenes indretning og størrelse spiller en stor rolle for fiskeriets trivsel og udvikling. Det vil blive det samme i Grønland. Uden en modernisering og udvidelse af fiskerianlæggene kan man ikke opnå fuld udnyttelse af grønlændernes produktionssevne. Jeg har ved flere lejligheder søgt at fremhæve, at især sæsonfiskeriet har været alt for irrationelt, idet de fåtallige fiskerifartøjer ikke engang har kunnet udnyttes i produktionen; man lod fiskerifartøjerne skiftes til at fiske, eller fiskerne fik lov til at levere en lille brøkdæl af deres fangst på grund af fiskerianlæggenes lille kapacitet. Dette unormale forhold bør rettes snarest muligt. Det er langt fra at være opmuntrende for driftige fiskere.

Nu er der planer om at kombinere fjordfiskeri og havfiskeri, eventuelt ved samarbejde grønlandske og færøske fiskere imellem. Og hvis hele udbyttet skal udnyttes, uden at behandlingen af den kendte grønlandske fisk til eksport bliver ringere, må fiskerianlæggene i Grønland være i orden.

Jeg er glad over, at Nordgrønland er taget med i betragtning ved det foreslåede store anlægsprogram. Jeg har lagt mærke til, at man ikke er så pessimistisk ved bevilling til store investeringer, når pengene er beregnet til anvendelse i Sydgrønland, hvor man gennem fremmede fiskere ved at der findes næsten uudtømmelige fiskerigdomme. Men når det drejer sig om Nordgrønland, er man mere betænkelig ved at give tilslutning. Hvad angår Jakobshavn og Christianshåb, som er med i programmet, kan jeg oplyse, at der ved disse to steder — efter min opfattelse — er gode muligheder, fordi der ikke alene findes torsk, men også andre fisk som hellefisk, havkat og rejer, som for tiden er eftertragtede eksportvarer. Men jeg beklager, at Egedesminde, hvor der er mange og driftige fiskere, ikke er med i første række i programmet. Her vil jeg gøre opmærksom på, at forekomster af

stationære fisk ikke har været grundigt undersøgt i Egedesminde distrikt. Og det er meget ønskeligt, at der bliver foretaget undersøgelser allerede i sommer. Jeg har den opfattelse, at der er store muligheder for fiskeproduktionen også i denne by.

Det er såre opmuntrende at erfare de store planer for de pågældende byer. Men man fristes til at spørge, hvad man så skal gøre ved de resterende dele af Nordgrønlands befolkning i Upernavik, Umanak og Kudligssat og Godhavns distrikt, i alt godt og vel 4 000 indbyggere, som lever af sælfangst og lidt fiskeri, og som de påtænkte reformer ikke direkte kommer til gode. Jeg synes, at der bliver gjort for lidt for disse mennesker endnu. Jeg forstår godt, at problemerne hos disse små samfund, som bor spredt, er store; men selv om forholdene er små, fortjener disse mennesker alligevel at hjælpes og støttes som deres landsmænd andre steder. De må føre en hård kamp for at skaffe det fornødne til livets ophold. Beundringsværdigt har de kunnet klare sig, og de har ikke så lille en andel i den samlede produktion. Forbedring af indtjeningsmulighederne ved disse små steder kræver ikke så store summer som andre steder.

Hvad angår ophjælpning af sælfangsten, kan jeg ikke tænke mig andet, end at der er flere muligheder. Man kan f. eks. hjælpe sælfangerne med større motorbåde, så de kan komme til steder, hvor der er godt med sæler, men som nu er utilgængelige for dem med deres små fartøjer. Eller man kan give sælfangerne lejlighed til at deltage i sælfangst uden for landets grænser.

Med disse korte bemærkninger anbefaler jeg det foreliggende lovforslag til velvillig behandling og gennemførelse.

Ministeren for Grønland (Lindberg): Det er naturligt, at jeg gerne vil have lov til at takke samtlige ærede ordførere. Selv om nogle af dem har været mindre positive end andre, har jeg dog, synes jeg, mærket en velvillig indstilling hos samtlige ordførere over for det foreliggende lovforslag. Ganske